

paa St. Jan, og jeg er bemyndiget til at sige, at Direktør for Ø. K., Etatsraad Andersen, vil stille sig i Spidsen for saadanne Bestræbelser, og det er hans Mening, at der paa St. Jan vil kunne skabes en fortrinlig, en første Klasses Havn og et fortrinligt Støttepunkt for dansk Handel og Skibsfart, og at Øen i det hele taget byder store Betingelser for at løse den Opgave, paa hvis Løsning man allerede med godt Resultat har arbejdet paa St. Thomas.

Vort Forslag gaar altsaa ud paa at anmode Regeringen om at optage en Forhandling med den amerikanske Regering om en anden Løsning af Afstaaelsesspørgsmaalet, saaledes at de Forenede Stater nøjes med den ene Ø. Dette vil betyde en Udsættelse af Afgørelsen, det vil betyde, at hvis Forsøget maatte mislykkes, vilde man have at vende tilbage til den foreliggende Konvention og tage endelig Stilling til den, men det vil omvendt betyde, at hvis det lykkedes at vinde den amerikanske Regering for en saadan Løsning af Spørgsmaalet, vilde de Forenede Stater og det hele Danmark kunne mødes i en fuld venskabelig Løsning af Spørgsmaalet. Jeg forstaar her ved venskabelig ikke det, som der i almindelig diplomatisk Forstand tænkes paa, men en Afgørelse, som vil vinde fuld Sympati i hele det danske Folk. Men der vil ved en saadan Ordning vindes noget andet og mere. Den Uenighed, der har staaet og er standende om den Afgørelse, der nu skal tages, har gravet en dyb Kløft mellem danske Borgere, danske Mænd og Kvinder, en Kløft, som ikke hurtigt vil forsvinde. Men er der noget, man maa ønske, er det, at vi i de Tider, vi lever i, og under de Forhold, vi kan komme til at staa overfor, kunde samles i virkelig og fuld Enighed om vigtige Spørgsmaal, der drejer sig om vort Forhold til Udlandet. Derfor betyder vort Forslag en Henvendelse til Regeringen og Rigsdagspartierne om at forsøge et venskabeligt Kompromis, hvis Resultat vilde være, at selve Uenigheden om, hvad vi burde gøre eller ikke gøre af internationale Hensyn, vilde forsvinde. Jeg tror, at det ikke mindst for den siddende Regering vilde være saare værdifuldt, hvis den i fremtidige vanskelige Situationer, som endnu maatte være os beskaaret under Verdenskrigen, kunde møde og mødes med fuld Tillid. Det vil være urigtigt at tro, at en Vedtagelse af Afstaaelsestraktaten, saaledes som den foreligger, vil kunne ske, uden at der derved er Fare for, at Regeringen i meget store Kredse i det danske Folk vil mangle den Tillid, som den vil kunne have stor Brug for under Afgørelsen

af de andre Spørgsmaal, som maatte ligge os nærmere baade i Rummet og i Sagernes Betydning. Vort Forslag er altsaa en Anmodning til Regeringen om at ville række Haand til en fredelig Ordning, en Imødekommenhed, hvorved Striden i det danske Folk kunde blive bilagt. Det er mit Haab, at Regeringen ikke ganske vil afvise den Haand, som saaledes rækkes den, og skulde det end vise sig, at af hele Rigsdagen var vi ikke flere, der stemte imod Salget, end efter Forholdet ved Afstemningen i den vestindiske Kommission, saa beder jeg erindret, at ved Folkeafstemningen var det over $\frac{1}{3}$ af Stemmerne, der gik imod Salget. Det vil staa klart for alle og enhver, at denne Modstand er af meget dybtgaaende Art, og at man derfor ikke vil kunne slaa sig til Taals med, at det kun var et lille Mindretal, som ikke forstod Situationen.

Med disse Ord tillader jeg mig at anbefale Forslaget til Regeringens velvillige Modtagelse.

Vanggaard: Ogsaa jeg vil tillade mig at anbefale den foreslaaede Dagsorden til Tingets Velvillie. Naar den er foreslaaet, er det ikke, fordi vi, der er Salgsmodstandere, nu ser større Grund til at afstaa de dansk vestindiske Øer, end vi gjorde tidligere. Jeg vil endda sige: tværtimod. De Oplysninger, der er kommet frem fra Øerne i den sidste Tid, har absolut ikke talt til Gunst for Salget. Man har talt om en økonomisk Misère derovre. Men der er i disse Dage kommet Oplysninger om, at St. Croix Sukkerfabrik har givet et mægtigt Udbytte, endda saa stort, at det har forrentet Aktiekapitalen, $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., med 26 pCt. Der er altsaa i Øjeblikket ingen særlig Grund til at græde over de nødlidende Plantere derovre. Men ogsaa andre Forhold taler til Gunst for at beholde Øerne. Vi ved jo, at en væsentlig medvirkende Grund til, at mange i vort Land har været stemte for eller har overvundet sig selv til at gaa med til Afstaaelsen af disse Øer, er Stemningen paa selve Øerne. Man har ment, der var kommet en saadan Ophidselse mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne, mellem de hvide og de indfødte, og i det hele taget imod Danmark, at det var saare vanskeligt, endog farligt at beholde Øerne. Ogsaa dette Billede har de seneste Oplysninger ganske forrykket. Det er saaledes oplyst derovre fra, at Arbejderne og Arbejdsgiverne paa fredelig Vis har afsluttet Kontrakter om Arbejdet for næste Aar, og det er af væsentlig Betydning. Vi erindrer, hvor megen Panik Strejken derovre vakte, særlig hos Plantageejerne og